

og han dvælede her særlig ved de saakaldte konsekvente Antimilitarister, der jo har tilsendt Rigsdagsmedlemmerne, og Regeringen naturligvis ogsaa, forskellige Op- raab og Erklæringer. Han sagde om dem, at de vilde jo ikke respektere Lovene, og derfor kunde vi i Henhold til deres forskellige Fremstillinger spare os Ulejligheden med at gøre noget for dem. Ja, dertil maa jeg jo svare, at overfor dem er der ikke Tale om at opgive Kravet om, at de skal respektere Loven. Der er Krav om at forandre Loven, men dette Forslag fritager dem ingenlunde for Forpligtelserne overfor Staten. Det gaar ikke ud paa, at Staten skal vige tilbage fra at hævde sin Myndighed overfor dem. Der vil jeg dog gerne sige, at naar det ærede Medlem talte noget tilsidesættende, ned- sættende, om man vil, om Begrebet „Øllebrødsbarmhjertighed“ overfor dem i Anledning af de Sultestrejker, der har været foranstaltede, tror jeg dog, at man fra Statsmyndighedernes Side ikke alt for meget skal tage paa disse Ting ud fra det Synspunkt. Det kan jo nok siges, at det er Øllebrødsbarmhjertighed at tage Hensyn til dem, men jeg tror dog, at ærede Medlemmer vil have Grund til at betænke, hvilket Ansvar der hviler paa Lovgivningsmyndighederne og paa de ud- øvende Myndigheder, hvis man overfor en Bevægelse, der giver sig Udtryk gennem Sultestrejke — og det er jo dog en Be- vægelse, der bygger paa en dyb Over- bevisning, uanset om man saa finder den mere eller mindre berettiget, mere eller mindre forstandig begrundet —, stiller sig saaledes, at man ikke søger alle rimelige Udveje for at undgaa sligt. I modsat Fald vil man paadrage sig et stort Ansvar. Og i det Tilfælde, at de paagældende virkelig gennemfører en saadan Sultestrejke, og det førte til en Katastrofe for dem, tror jeg, at man vilde komme til at staa overfor en saadan Bevægelse i Befolkning- en, at man vilde have gjort vel i i Tide at finde Udvej til at bøde paa dette. Det ærede Medlem mente, at man kommer ikke ud over dette ved et Lovforslag af denne Karakter. Ja, det er jo muligt, at ikke alle Vanskeligheder vil forsvinde derved. Men jeg maa dog sige, at som Bevægelsen hidtil har været, har der ikke været Tale om at nægte dette at tage sin Straf, om jeg saa maa sige. Gennem de Henvendelser, der, ogsaa gennem Rigsdagsmænd, er kommet til mig med Hensyn til Behandlingen af dem, der sultede inde paa Hospitalerne, har Be-

tragtningen altid været denne: Lad den vedkommende faa sin Straf, og lad det saa være færdigt dermed, saa bøjer han sig derfor. Nej, Ulykken i den bestaaende Ordning er netop den, at naar den paa- gældende er straffet, begynder hele Spillet forfra. Saa er han vedblivende sin Mili- tærtjeneste skyldig, og saa begynder det hele igen, hvis man ikke vil benytte For- tolkningsbestemmelsen i den militære Straffelov, at den, der er idømt For- bedringshus, kan fjernes fra den militære Tjeneste. Derfor skulde jeg tro, at der ikke vil fremkomme de Vanskeligheder, det ærede Medlem tænker sig. Jeg tror ikke, at Fristelsen her er meget stor. Den Bevægelse, der her er Tale om, er en Be- vægelse, der er baaret af en meget dyb Overbevisning, men med et ganske bestemt agitatorisk Formaal, et Formaal, rettet mod de bestaaende Værnepligtsbestemmel- ser. Og naar man fører denne Bevægelse frem, som man gør, er det, fordi man mener, at det kan vække en overordentlig Opsigt, naar man paa den Vis protesterer mod Militærtjenesten. Men enhver vil let kunne se, at hvis dette skal overføres til en Protest mod civilt Arbejde, der intet har med Militærvæsen at gøre, gaar hele Styrken og Glansen af Bevægelsen, saa er der ikke den agitatoriske Kraft i den, for hvis Skyld de paagældende har rejst den. Derfor er det i og for sig forstaaeligt, at de paagældende har rejst en meget stærk Protest overfor Regering og Rigsdag, der tænker paa at gennemføre denne Lov, igennem hvilken man, som de udtrykker sig, forfusker deres Kamp. Denne Lov er et Udtryk for den Opfattelse, at denne Kamp ikke skal føres ved at anvende lov- stridige Midler, de vedkommende maa søge at vinde Flertal for deres Anskuelse og derigennem faa dem gennemført ad Lov- givningens Vej. Jeg tror, at dette Lov- forslag vil være egnet til at virke lam- mende paa Bevægelser af den Karakter, som det hidtil har drejet sig om, og jeg forstaaer meget vel, at man fra de paagæl- dendes Side ikke vil sætte Pris paa en saadan Lovgivning.

Det ærede Medlem dvælede ved, at det var vanskeligt at træffe Skellet mellem dem, der virkelig havde Samvittighedsgrunde, og de andre; de forskellige Mennesker vil være meget uenige om, hvad der virkelig er Samvittighedsgrunde eller ikke. Jeg vil der gerne understrege, at det utvivlsomt maa være Statens afgørende Synspunkt med Hensyn til disse Samvittighedsgrunde, at der ikke kan gøres Forskel paa religiøse